

Mea culpa... elgondolkoztam azon, hogy a 21. században, amikor tombol az informatikai forradalom és az autógyártásban szinte már mindent meg tudnak csinálni, amitől az embernek tátva marad a szája, akkor miért jó beülni mondjuk egy negyvenéves Land Roverbe, és spontán bicepszezni a servo nélküli kormány forgatásával. Persze számtalan racionális érveléssel lehet a választolni erre a költői kérdésre, a múlt tisztelete, a kézművesség, a végtelen racionalitás, a technika előtti alázat... stb. Ezek megdönthetetlen magyarázatok, de az igazi szembesülés mégis csak akkor történik, amikor az ember beül, és elfordítja az indítókulcsot. És nekem is ekkor esett csak le a tantusz...

Egyszerre éreztem magam **Daktarinak és gyereknek**, aki a Land Rover matchboxával a nappali szőnyegének gyűrődéseibe álmodja bele a sivatag dűnéit, és küzdi le parkettától parkettáig a távolságot. Körülbelül ilyen

gyorsan vált a tizedik kerület kietlen része egy rövid ideig végtelen szavannává, az út melletti meredek töltés pedig a képzeletbeli vízmosás partfalává.

Gyökerek

A kezdetek tulajdonképpen egészen 1860-ig nyúlnak vissza, de a Land Rover igazi időszámítása akkor kezdődött el, amikor a Rover cég fejlesztésért felelős igaz-

gatój
te, h
rikai
pröz
geto
tót h
magi
a ta
jött,
a föl
kocs
nak
ellát